

סדר

תקון חצות

כמנהג ק"ק תימן יע"א

בשם י"י אל עולם

סדר

תקון חצות

כמנהג ק"ק תימן יע"א
עפ"י חלק הדקדוק
לגאון עוזינו מהר"י"ץ זצוק"ל

כולל הלכות והערות
בהכוונת מוריניו ורבינו הגאון הגדול
ר' יצחק רצאבי שליט"א

ה'תשע"ב ליצירה, ב'שכ"ג לשטרות

🕯️ לזכרון עולם בהיכל ה' 🕯️

לעילוי נשמת

אבי מרי ציון בן יעיש כברה ז"ל

שאול בן שלום חודייפי ז"ל

מארי יוסף בן מארי יהיא אכוע ז"ל

בת שבע בת מארי יוסף אכוע ז"ל

ממ"ה יסיתרם בסתר אהלו ובצל כנפיו, ויזכו לחזות בנעם ה'
ולבקר בהיכלו, לקץ הימים יעמידם, ולחיי העולם הבא יזמינם.

ת. נ. צ. ב. ה.

שאלות והערות מתקבלות בברכה ויעברו לגר"י רעאבי, בלי
נדר, לפי כתובת המחבר:

אליהו אכוע, רח' צירלזון 15, בני ברק

הקדמה

חורבן בית המקדש, הוא חורבן העולם כולו, כן כתב בספר "עלי שור" ח"ב עמ' ת"ז, כאשר אין פינה אחת בכל העולם כולו שהקב"ה יכול להשרות שכינתו, הרי זה מוכיח שכח הטומאה חזק מאוד בעולם, והסטרא אחרא גובר ושולט. וכבר אמרו חז"ל דור שלא נבנה ביהמ"ק בימיו כאילו נחרב בימיו, הרי שהאשמה היא בנו, ובתיקון דרכינו ובשיפור מעשינו תלוי הדבר, ע"י ריבוי של תורה ומעש"ט צניעות ויראת שמים נגביר את כח הקדושה בעולם וירצה ה' את פעלינו וישיב את שבותינו אכי"ר.

נוכחים אנו לדעת מכל נוסח התפילה שתקנו לנו אנשי כה"ג מתהילותיו של נעים זמירות ישראל מהתורה נביאים וכתובים מהתלמוד ומכל חכמי ישראל בכל הדורות, שמטרת הכיסופים והתחינה על בנין ביהמ"ק הוא כדי שיתקדש שם שמים בעולם, ולא למעננו אלא למען ה'. בשל כך חוזרים ונשנים המילים "למען שמך" "למען קדושתך" ועוד כיוצ"ב, כמעט בכל מקום שנזכר ענין של גאולה וישועה. אכן אף במקומות שלא הזכר כבוד שמים אלא בקשות פרטיות על עצמינו, המכוון בזה הוא כדי שכשייטיב ה' לנו לעיני הגויים יתגדל ויתקדש שמו בעולם.

דא עקא, שאנו בעניין זה כסמויי עינים, קשם לנו לחוש ולהרגיש את צער השכינה הנתונה כשבויה בגולה, אך כמובן אין זה פותר אותנו מלהתאבל על ירושלים וביהמ"ק החרב.

איננו כדורות הקודמים, אבותינו שהתפללו מעומק ליבם באמת ובתמים, דמעתם היתה מצויה בעיניהם בתדירות יתרה, כשרק היו פותחים בקינה קולם היה נחנק בזוכרם את ציון וביהמ"ק ויכלו בקלות להזיל דמעות (זכורני בקוראי את קינת "קצת חנה" עם מו"ז מארי יוסף בן מארי יחיא אכוע זל"ה היה מתקן אותי ומלמדני השפה והמבטא הערבי, ובעת שרק פתח פיו לקונן כשתי בתים החל בוכה ומתרגש כאילו הוצג מעשה חנה ממש לנגד עיניו).

וכן מחיבורי רבותינו חכמי תימן ניכר הדבר. הרבה ממילותיו של הרב ר' שלום שבזי זיע"א בשיריו המרגשים בדיואן יוכיחו על כמיהתם הרבה של אבותינו הקדושים לישועה, וכן בכל ספרו של גאון עוזינו מהרי"ץ זצוק"ל בע"ח ניכרת הערגה והציפוי לגאולה למען כבוד שמים.

אמנם היא הנותנת, שעצם ירידת הדורות תהווה לנו לעליה, ומתוך החשך יבוא האורה. כל איזור כוחותינו התאגדותינו ופעולותינו למען כבוד שמים, כל דאגתנו וחמדת ליבנו לשיבת ציון וישועתה, בדור אשר כזה, חשובה ונרצית עד מאוד השתא בזמן הזה, להועיל לעשות נחת רוח ליוצרינו, כפי כוחינו, לשבחו וליקרו.

ונסיים במעשה מעורר עד מאוד, המובא בספר חמדת ימים, שמועיל הרבה להמחיש לנו את צער השכינה, וזה לשונו "ויהי היום חלה אותו צדיק (הוא ר' אברהם הלוי, בזמן האר"י ז"ל) והגיע עד שערי מות, ונכנס אצלו הרב ז"ל (הוא האר"י ז"ל) ויאמר לו הן קרבו ימיך למות, אכן אלמדך להועיל ואם כה תעשה יוסיפו לך עוד כ"ב שנים, קבל עליך מעתה ללכת להתפלל לפני כותל מערבי ותשפוך תחינתך שם ותזכה לראות פני שכינה ותתרפא מיד מחוליך, ומיד נדר ללכת כדבר הרב ז"ל ותכף ומיד נתרפא מחליו, ואז מכר מטלטלי הבית לצורך לצורך הוצאת הדרך כי היה עני ביותר וילך לירושלים ובא לפני כותל המערבי והיה קורע כדין הרואה ביהמ"ק בחורבנו, ותכף נתגלתה עליו השכינה וראה אותה כ"ב יכול כמו שראה אותה ירמיהו הנביא הולכת מבית קדשי הקדשים וראשה פרוע כמו שאמרו במדרש איכה. וכיון שראה אותה החסיד ר' אברהם הלוי ע"ה בצער גדול כזה אז נתן קולו בבכי קול ברמ"ה וצעקה גדולה ומרה, והיה רץ מרוב הצער כנגד בית אחד אשר שם והכה את ראשו בכותלי הבית ונתעלף מרוב הצער ונפל לארץ, ואז ראה שהשכינה לקחה את ראשו בין ברכיה וקנחה את דמעות עיניו ואמרה לו אברהם בני התנחם כי יש תקוה לאחריתך ושבנו בנים לגבולם, ואחר זה שב רוחו בקרבו וחזר לצפת תוב"ב". עכ"ל.

יהי רצון מלפני אבינו שבשמים שירחם על פליטתינו ויגאלנו מהרה למען שמו אמון

מבוא

ראוי לכל ירא שמים שיהא מיצר ודואג על חרבן בית המקדש (שו"ע או"ח סי' א' סע' ג').

כתב גאון עוזינו מהרי"ץ זצוק"ל הלכות הנהגת האדם בבוקר סעיף ב' וז"ל:

אמרו ז"ל בספר הזוהר, דבפלגות ליליא קב"ה אתי ומשתעשע עם נשמות הצדיקים בגן עדן. ועל דא בעי בר נש למיקם בפלגות ליליא למלעי באורייתא וכו'. תחילה צריך אדם לעסוק בשיריין ותושבחן קודם שיעסוק בתורה. וזהו שאמר דוד חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך. ר"ל קודם משפטי צדקך. ובזמן הזה שחרב המקדש, צריך לעסוק בתקון חצות שתיקן האר"י ומבואר זה בספר קנה חכמה וספר שערי ציון. עכ"ל. ומלשון קדשו בסימן ל"א (שם) משמע שהיה המנהג לקרוא תקון חצות שכתב "אם קם בחצות לילה לקרוא תקון חצות", וכבר נשאל בזאת מו"ר הגר"י רצאבי שליט"א בשו"ת עולת יצחק ח"ב סי' רס"ח, שא"כ מדוע לא מובא סדר תקון חצות בסידור עץ חיים והשיב על כך בזה"ל: "תקון חצות, נהגו אצלנו רק יחידי דיחידי סגולה. והיה להם הסדר בספרים מיוחדים בדפוס, כגון שערי ציון לפיכך לא העתיקו בתכלאל כמו חלק מכמה הוספות שלא נזכרו בספרי קדמונינו. עכ"ל.

אחד מיחידי דיחידי סגולה שהזכיר מו"ר לעיל הוא כ"ק המקובל הצדיק מארי חיים סנואני זצוק"ל, וכך מסופר עליו בספר "דרך צדיקים" פרק י' בזה"ל: "יהודי ירושלמי שיחר לפתחו של רבינו חיים סנואני, בהכנסו פנימה ראה את הצדיק בוכה ומיבב כתינוק. שאלו היהודי – "מדוע כבודו מצטער ובוכה כל כך הרבה?" כשענתה עליו עצה ויגון נסוכה על פניו, ענה לו רבינו בפשטות – "על גלות השכינה עיני יורדה דמעה כמים, ועל שבר בת עמי אבכה בסתר לבי וכו'". קינות רבות ופיוטים המעוררים את הלבבות להתאבל ולקונן על החרבן חרוז מארי חיים במחרוזת שיריו הנפלאה. "קינות אלו נהג רבינו לאמרם בכל לילה, עת קם לומר בבכיה ותאניה את סדר תקון חצות. בעלותו על גג ביתו שבסנואן כשנר קטן בידו, התיישב בפינת הגג ע"ג מחצלת ישנה, חלץ מנעליו וכסה ראשו בגלימה. אחר נטל אפר מקלה מקופסה מיוחדת שהיתה שמורה עמדו ושם על ראשו, והחל גונח מצער על שריפת התורה שנעשתה כאפר, וימים שחרב ביהמ"ק נמסרו סודותיה ורזיה לחיצונים וכו', פסוקי תקון חצות השתפכו אז מגרונו של רבינו בעצמה רבה וכו', עלה בידו להשפיל ולהכניע את הסטרא אחרא". עכ"ל.

וכתב המשנה ברורה (שם) סע"ק ט' וז"ל: "והמקובלים האריכו מאוד בגודל מעלת קימת חצות כי רבה היא וכו', וצריך בייחוד להזהר מאוד מאוד משיחת חולין בניעורם בלילה". עכ"ל.

ובספר קב הישר (פרק צ"ו) מביא בשם האר"י ז"ל שכתב על מורנו הרב אברהם הלוי, שבכל חצות לילה היה קם וסובב כל הרחובות של היהודים בצפת, ונתן קולו בקול מר ואמר: אחינו בית ישראל, הלא ידוע לכם שהשכינה, בעוונותינו הרבים, בגלות, ובית מקדשנו היה לשריפת אש, וישראל הם בגלות המר, וסובלים ייסורים ועינויים קשים ומרים, ונהרגו כמה חסידים וחסידות, בחורים ובתולות, זקנים עם נערים בארבע מיתות בית דין, ונתלין ונדונין במיתות קשות ומשונות, ואתם שוכבים על מטותיכם ובהשקט ובטח, קומו ונצעק אל ה' אלוקינו שהוא מלך רחום וחנון, אולי ישמע אל קול תפלתנו וירחם על עמו שארית פליטת ישראל. והיה החסיד צועק ולא נתן מנוחה לכל בני העיר, והיו קמים כולם בשעה חדא לבתי מדרשות, והיו אומרים תקון חצות. (והאר"י ז"ל היה מפליג בחסידותו, ואמר על החסיד רבי אברהם הלוי ז"ל, שהיה גלגול של ירמיהו הנביא וכו', וזכה גם לגילוי אליהו הנודע). ומהחסיד הנז' יראה כל אדם לעשות כן, לקום בחצות הלילה או קודם אור הבוקר ולהתאבל על חרבן בית המקדש ועל הריגת הקדושים, ואחד המרבה ואחד הממעט ובלבד שיכוין ליבו לשם שמים. ולא יעשה זאת שיתפאר בפני הבריות כדי שישבחו אותו הבריות, שלא די שהוא לא מקבל שכר ע"ז אלא מקבל עונש גדול". עכ"ל.

הלכך ראיתי לנכון בעזרת אל עליון, לערוך את נוסח תקון חצות על פי הגירסא המקובלת בידינו בין באמירת הווידוי כפי שמובא בתכלאל עץ חיים בין בדקדוק קריאת התהילים והפסוקים המובאים שם על פי חה"ד לגאון עוזינו מהרי"ץ.

וב"ה שזכינו במקומו שבכל ליל ששי נתאגדנו בחבורה אחת לומר התיקון בקול מרגש וברב עם הדרת מלך.

אמנם היות ואין לנו מנהג ידוע בדבר, שרק יחידי דיחידי סגולה נהגו לקרוא תקון חצות כפי שכתב מו"ר, ואף אותם היחידיים כפי הידוע לנו היו קוראים רק בינם לבין עצמם ולא בציבור בצוותא, אשר על כן ניסינו בס"ד לתאם לכל מזמור ותפילה את נעימתה כפי המקובל בקהלתנו, בתקוה שזה יועיל לאחדות התפילה כל הקהל יחד בנעימה אחת ובהשוואה אחת, כי הקול היוצא מפי הרבים הוא חזק ויש בו כח לבקוע אַיִרִים ולבטל כמה מקטרגים, עד שעולה למעלה (עיין שע"ה או"ח סי' ט"ו סע' ה').

ראינו להעיר כאן מספר הערות גבי מנהגים מועטים בקהילות מסוימות:

- במז' "על נהרות" וכן במז' "מזמור לאסף" שנעימתם כבט"ב, יש נוהגים במילים הבאות בסוף פסוק לקרותם רובם ככולם מלעיל.
- תיבת "במקום" בגירסת הלימוד יש נוהגים לגרוס לעיתים הבי"ת בשוא והמי"ם בקמץ, ולעיתים הבי"ת בחירק והמי"ם בשוא, הכל לפי משמעות העניין, ויש המקובל אצלם לקרותה בכל מקום הבי"ת בחירק והמי"ם בשוא, והסמך לכך מהפסוק "בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת הָעוֹלָה יִשְׁחַט אֶת הַחֹטֵאת" שתרגומו "באתר" אע"ג שניקוד הבי"ת בחירק והמי"ם בשוא (שלולא התרגום היה אפשר לומר שבא להשמיענו חטאת תמורת עולה) וכן אמר לי מו"ר שנתברר לו שזו היא גירסתנו המקורית.
- "ה' צבאות אֶשְׂרֵי אָדָם בוטח בך" כתב בחה"ד "האלף במאריך ושוא שבשי"ן נע גם בירושלמיים", וכתב על זה בהקדמת סידור תורת אבות עמ' ג' וז"ל: "ואמנם כבר כתב כמוהר"ר עמרם קורח זצ"ל בספר סערת תימן (עמ' קס"א) שלא דקדקו כל-כך בתפילה על הגעיות ועל הטעמים וכן הוא המנהג. אבל אעפ"כ לא נמנעתי מלכתבן גם במקום שרוב הצבור היום לא נוהגים כן (ויש שכבר נשכחו כגון ואֶשְׂרֵי אָדָם בוטח בך) וזאת מכיון שס"ס כ"ה בפס' והן כתובות בכתה"י ומי שירצה לדקדק יוכל לדעת היכן יש געיא". עכ"ל. וכן נהגנו כאן, בכל כיוצ"ב.
- "המזכירים את ה'" יש להיזהר להתיז את הזא"ן שלא לישתמע המשכירים. הערת דודי מארי יהודה שליט"א.
- "אשר הִלְלוּךָ אבותינו" יש געיא בה"א, והלמ"ד רפויה ובשוא נע. ויש לשים לב בזה לא להדגיש הלמ"ד כיון שאגב שיטפא רבים טועים בזה להדגיש הלמ"ד, ולא היא. וכן הוא בפס' "והִלְלוּ אֶת ה'".
- "ה' הושיעה. המלך יעננו" האתנחא בתיבת הושיעה ולכן יש להפסיק שם ולא להסמיכה לתיבת המלך, והוצרכתי להעיר כי ראיתי טועים בכך ויש בזה שינוי משמעות.
- "נְאֻמָּנִים". בס"ת האלף בשוא לבד, כי אותיות אחה"ע כשהשוא נע צריך להיות שוא-פתח, גם יש עליו קו לומר כי הוא נח. חה"ד.
- "נשַׁבְּרָה". לרע כי הוא פועל עומד, וכ"כ רד"ק. חה"ד.
- "למה". הכלל הוא דכל תיבת "למה" שתבוא קודם אחת מאותיות אה"ע, תבוא המי"ם ברפה וטעמה מלרע, זולת קצת תיבות. כ"כ היפ"ה. במז' "כאיל תערג" ו"שפטני" יש יוצא מן הכלל, ולכן סימנו געיא ודגש במקומות הנצרכים לכך.
- כל שוא עם געיא נקרא כפתח גמור ולא כפתח וגעיא (עיין חה"ד על הפס' "רחם ארחמנו").

הלכות תקון חצות

- א. אם אפשר לו להשכים ולקום בחצות הלילה, לעשות אז תיקון חצות, לקונן על חרבן בית המקדש וגלות השכינה, מה־טוב, כמו שנאמר קומי רוני בלילה לראש אשמורות וגו'. וכמו שהקדוש ברוך הוא מקונן בעת ההיא, שנאמר י"י ממרום ישאג, וממעון קדשו יתן קולו, שאוג ישאג על נדוהו. ואומר, אוי לַפְּנִים, שבעונותיהם החרבתי את ביתי, ושרפתי את היכלי, והגליתים לבין האומות. ואם אי־אפשר לו לקום בחצות, יתגבר עכ"פ לקום קודם עלות השחר, וכמו שאמר דוד המלך על־יִהְיֶה־שָׁלוֹם אַעֲרִיחַ שָׁחַר, אני מעורר את השחר, ואין השחר מעורר אותי. וגם לאחר חצות הלילה יכול לעשות תיקון חצות, ואחר־כך יעסוק בתורה, איש איש כפי יכולתו. ושיעור משניות קודם לכל דבר (ועל־ידי־זה זוכה לנשמה, משנה אותיות נשמה). ואם אינו בר־הכי, יעסוק בתהלים וזוהר ומעמדות וספרי מוסר. וטוב מעט בכוונה, מהרבות שלא בכוונה. תנא דבי רבי חייא כל העוסק בתורה בלילה, שכינה כנגדו, שנאמר קומי רוני בלילה לראש אשמורות, שפכי כמים לבך נוכח פני י"י. פירוש, שהשכינה היא אז כנגדך. עוד אמרו רבותינו ז"ל שכל העוסק בתורה בלילה, נקרא עבד ה', כמו שנאמר כל עבדי י"י, העומדים בבית י"י בלילות. ובלילות הקצרים, שאי־אפשר לו להשכים כל־כך, לכל־הפחות יתאמץ לקום, בכדי שיהיה לו זמן להכין את עצמו, ללכת לבית־הכנסת, להתפלל עם הצבור. (שע"ה סימן א' הלכה ו').
- ב. זמן תקון חצות הוא תמיד באמצעות הלילה ממש בכל מקום ואפילו בלילות הארוכות או הקצרות והיא י"ב שעות אחר חצות היום (משנ"ב סי' א' סק"ט) ועד עמוד השחר. ויכול לסיים תקון לאה כחמש דקות אחר עלות השחר. (ש"ע סימן א' סעיף ג' ואחרונים, וש"ע סימן א' סעיף ו').
- ג. סדר תקון חצות הוא, שישב על הקרקע (אומנם אמר לי מו"ר שברור שחובה אין בכך) אצל הפתח סמוך למזוזה, וטוב שיהיה הפתח פתוח, ויתכוין להצטער על חרבן בית המקדש. וטוב להניח איזה בד על הקרקע. ובימים שאין אומרים תקון רחל, א"צ לישב ע"ג הקרקע. (בא"ח ש"א פרשת וישלח הלכה י', י"א).
- ד. יאמר וידוי קודם תקון חצות. (שם סעיף י"ג). וכבר העלה מהרי"ץ בעץ חיים שיכה על הלב בעת אמירת אשמנו בגדנו וכו'. ע"כ. ומקור הענין הוא ממדרש קהלת ומדברי האר"י הובאו גם כן בכף החיים סי' קל"א סק"ה. ואעפ"י שלא נהגו בקהילותנו לעשות כן, מ"מ הוא דבר טוב. ומלבד זה מצינו גם בילקוט הפלאות אות ו', על שְׁדִים סופדים (ישעיה ל"ב, י"ב), מכאן למי שמתוודה, שיכה בידו על החזה בכל חטא וחטא. הגהה בפ"י רש"י שם המכונה בשם רש"י ישן. ע"כ העתקתי לשון מו"ר בשע"ה סי' קי"ד הערה י"ב. ונ"ל שבזמן שמעוטף בטליתו יסתיר הכאתו בכדי לא לשנות מהמנהג, אא"כ בר הכי הוא וילמדו ממנו.
- ה. בלילי שבתות וימים טובים, חוה"מ פסח, ר"ה ויוה"כ, אין אומרים תקון חצות כלל לא תקון רחל ולא תקון לאה.
- ו. בראשי חודשים וכן אחר מולד הלבנה אע"פ שמתוודים בו ביום וכן בימי העומר, בעשי"ת, בחוה"מ סוכות, בשנת השמיטה בא"י, ובימים שאין אומרים תחנון, וכן בבית החתן ובבית האבל, אומרים תקון לאה בלבד. ובליל המילה יאמרו גם תקון רחל, חוץ מאבי הבן והסנדק והמוהל. (שם סעיפים ה'–ז').
- ז. בליל ט' באב, אומרים תקון רחל בלבד. (ברכי יוסף סימן תקנ"ב אות א', בא"ח פרשת דברים סעיף כ"ה).
- ח. הנשים לא תאמרנה תקון חצות. (בא"ח פרשת וישלח סעיף ו'). ולדעת כף החיים סימן א' ס"ק ט"ו אם רוצה לומר תבוא עליה ברכה.
- ט. חבורה שנתחברו יחד לומר תקון חצות בציבור אין למנעם, ואדרבא ברוב עם הדרת מלך (משנ"ב שם).

לְשֵׁם יְחִוּד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתֵיהּ, בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוֹ וּרְחִימוֹ וּדְחִילוֹ,
 לְיַחְדָּא שֵׁם יוֹדֵי הָא בּוֹאִי הָא בְּיַחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, הָרִינֵי מוֹכֵן
 לְזִמְרָא תְּקוּן רַחֵל וְתְּקוּן לְאַה, כְּמוֹ שְׂסַדְרוּ לָנוּ רַבּוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה לְתַקּוּן
 אֶת שְׂרָשָׁם בְּמִקּוּם (י"ג בְּמִקּוּם) עַל־יוֹן, לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ, וְלַעֲשׂוֹת
 רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ.

וְיִהִי נַעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ פּוֹנְנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ
 פּוֹנְנָהוּ: (ב' פַּעַמִּים)

ועומדים בכפיפת קומה לאמירת הוידי ואומר הש"ץ אנא וכו'

אֲנָא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תָּבֵא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאַל תִּתְעַלֵּם מִלִּפְנֵינוּ
 מִתְּחַנְּתֵנוּ שְׂאִין אָנוּ עֲזִי פָנִים וְקִשִּׁי עֲרַף לְזִמְרָא לְפָנֶיךָ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא
 חֲטָאנוּ. אֲבָל חֲטָאנוּ אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ: אֲשַׁמְנוּ. בְּגַדְנוּ. גְּזַלְנוּ. דִּבְרַנוּ דּוּפִי.
 הֶעֱוִינוּ וְהִרְשַׁעְנוּ. זָדְנוּ. חָמְסְנוּ. טָפְלָנוּ שָׂקָר. יַעֲצֵנוּ רָע. כְּזָבְנוּ. לִצְנוּ. מְרַדְנוּ.
 נֶאֱצְנוּ. סָרְדְנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעֵנוּ. צָרְדְנוּ. קִשִּׁינוּ עֲרַף. רִשְׁעֵנוּ. שַׁחַתְנוּ. תְּעִינוּ.
 תַּעֲבַבְנוּ. תַּעֲתַעְנוּ: סָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה
 צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ, כִּי אָמַת עָשִׂיתָ וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ: מַה נֹּאמֵר לְפָנֶיךָ
 יוֹשֵׁב מְרוֹם. מַה נִּסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הִנְסַתְרוּת וְהִנְגַלּוּת אֶתָּה
 יוֹדַע. אֶתָּה יוֹדַע רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוֹמוֹת סַתְרֵי כָּל חַי. אֶתָּה חוֹפֵשׁ כָּל חַדְרֵי בֵּטָן
 וְרוּאָה כְּלִיּוֹת וְלֵב. אִין כָּל דְּבַר נַעֲלָם מִמּוֹךְ וְאִין נִסְתָּר מִנְּגַד עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן
 מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׂתַמְחוּל לָנוּ עַל כָּל חֲטָאֵתֵינוּ וְתַכְפֵּר
 לָנוּ עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתַסְלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ. וְסַלַּחְתָּ לְעוֹנֵנוּ וְלַחֲטָאֵתֵנוּ וְנַחֲלַתְנוּ.
 סַלַּח לָנוּ אֲבִינוּ כִּי חֲטָאנוּ מְחוּל לָנוּ מִלִּפְנֵינוּ כִּי פִּשְׁעֵנוּ. כִּי אֶתָּה אֲדָנִי טוֹב
 וְסַלַּח וְרַב חֶסֶד לְכָל קְרָאִיךָ: לְמַעַן שְׂמֹךְ יְהוָה וְסַלַּחְתָּ לְעוֹנֵנוּ כִּי רַב הוּא.
 לְמַעַן שְׂמֹךְ יְהוָה תְּחַיֵּינוּ. בְּצַדִּיקְתָּהּ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁנוּ. יְהוָה צְבָאוֹת עִמָּנוּ
 מִשְׁגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סִלָּה: יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹטַח בְּךָ: יְהוָה
 הוֹשִׁיעָה. הַמְּלֹךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קְרָאֵנוּ: הַשִּׁיבֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְנִשׁוּבָה. חֲדָשׁ יְמֵינוּ
 בְּקָרָם:

תקון רחל

יכוין לבכות על חרבן בית המקדש (נעימתו כבט"ב)

עַל נְהַרּוֹת בְּבַל. שָׁם יִשְׁבְּנוּ, גַּם בְּכִינּוּ. בְּזִכְרֵנוּ, אֶת צִיּוֹן: עַל עֲרַבִים בְּתוֹכָהּ.
 תְּלִינּוּ, פְּנִרוֹתֵינוּ: כִּי שָׁם שְׂאֵלֵנוּ שׁוֹבֵינוּ, דְּבִרֵי שִׁיר, וְתוֹלְלֵינוּ שְׂמִיחָה. שִׁיר
 לָנוּ, מִשִּׁיר צִיּוֹן: אִיךְ. נָשִׁיר אֶת שִׁיר יְהוָה. עַל, אֲדַמַּת נֶכֶד: אִם אֲשַׁכַּח
 יְרוּשָׁלַם. תִּשְׁפַּח יְמִינִי: תִּדְבַּק לְשׁוֹנֵי לְחֻבֵי, אִם לֹא אֲזַכְּרֵי. אִם לֹא אֲעַלָּה,
 אֶת יְרוּשָׁלַם. עַל, רֹאשׁ שְׂמִחָתִי: זְכוֹר יְהוָה, לְבָנֵי אֲדוּם. אֶת, יוֹם יְרוּשָׁלַם.

הַאֲמֹרִים, עָרוֹ, עָרוֹ. עַד, הַיְסוּד בָּהֶ: בַּת בָּבֶל, הַשְּׂדוּדָה. אֲשֶׁר־י שִׁישְׁלָם לָךְ. אֶת גְּמוּלָךְ, שְׁגַמְלַת לָנוּ: אֲשֶׁר־י, שְׁיֵאֲחִזוּ וְנִפְּצוּ אֶת עַלְלֶיךָ. אֶל הַסֵּלֶעַ:

יכוין לבכות על הריגת הצדיקים

מִזְמוֹר, לְאַסָּף. אֱלֹהִים, בָּאוּ גוֹיִם, בְּנַחֲלֹתֶךָ. טְמֵאוּ, אֶת הַיְכָל קֹדְשֶׁךָ. שָׁמוּ אֶת יְרוּשָׁלַם, לְעֵיִים: נָתַנּוּ, אֶת גְּבֻלַת עֲבָדֶיךָ. מֵאֲכָל, לְעוֹף הַשָּׁמַיִם. בְּשֶׁר חֲסִידֶיךָ, לְחִיתוֹ אֶרֶץ: שָׁפְכוּ דָמָם, כַּמַּיִם, סְבִיבוֹת יְרוּשָׁלַם. וְאִין קוֹבְרִי: הֵינּוּ חֲרָפָה, לְשִׁכְנֵינוּ. לְעַג וְקֶלֶס, לְסְבִיבוֹתֵינוּ: עַד מָה יְהוָה, תִּתְאַנֶּף לְנִצָּחַת. תִּבְעַר כָּמוֹ אֵשׁ, קִנְאֹתֶךָ: שִׁפָּךְ חֲמֹתֶךָ. אֶל הַגּוֹיִם, אֲשֶׁר לֹא יִדְעוּךָ. וְעַל מַמְלְכוֹת. אֲשֶׁר בְּשִׁמְךָ, לֹא קָרְאוּ: כִּי, אָכַל אֶת יַעֲקֹב. וְאֶת נוֹהוּ הַשָּׁמַיִם: אֶל תִּזְכֹּר לָנוּ, עֲוֹנֹת רֵאשִׁנִים. מִיָּהָר, יִקְדְּמוּנוּ רַחֲמֶיךָ. כִּי דָלוּנוּ, מְאֹד: עֲזַרְנוּ, אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ. עַל דְּבַר כְּבוֹד שִׁמְךָ. וְהִצִּילְנוּ וְכִפֵּר עַל חַטָּאתֵינוּ, לְמַעַן שִׁמְךָ: לְמָה, יֵאמְרוּ הַגּוֹיִם, אֵיךְ אֱלֹהֵיהֶם. יוֹדַע בְּגוֹיִים, לְעֵינֵינוּ. נִקְמַת, דָּם עֲבָדֶיךָ הַשְּׁפוּךְ: תָּבוֹא לְפָנֶיךָ, אֲנַקֵּת אֲסִיר. כְּגֹדֶל זְרוּעֶךָ. הוֹתֵר, בְּנֵי תְמוֹתֶיךָ: וְהִשֵּׁב לְשִׁכְנֵינוּ שְׁבַעֲתִים, אֶל חִיקָם. חֲרַפְתָּם אֲשֶׁר חֲרַפּוּךָ, אֲדַנִּי: וְאֶנְחַנוּ עִמָּךְ, וְצֵאן מִרְעִיתֶךָ, נוֹדָה לָךְ, לְעוֹלָם. לְדוֹר וָדוֹר. נִסְפֵר, תְּהַלֵּלְךָ:

זְכֹר יְהוָה, מָה הָיָה לָנוּ. הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת חֲרַפְתָּנוּ: נַחֲלֹתֵנוּ, נִהַפְכָה לְזָרִים. בְּתֵינוּ לְנִכְרִים: יְתוּמִים הֵינּוּ, וְאִין אָב. אֲמוֹתֵינוּ כְּאֲלֻמְנוֹת: מִימֵינוּ, כְּכֹסֶף שְׁתֵינוּ. עֵצֵינוּ בְּמַחִיר יָבֵאוּ: עַל צוֹאֲרֵנוּ, נִרְדְּפֵנוּ. יִגְעֵנוּ וְלֹא הוֹנַח לָנוּ: מִצָּרִים, נִתְּנוּ יָד. אֲשׁוּר לְשַׁבַּע לָחֶם: אֲבֹתֵינוּ חֲטָאוּ, וְאִינָם. וְאֶנְחַנוּ עֲוֹנֹתֵיהֶם סְבָלָנוּ: עֲבָדִים, מְשֻׁלוּ בָנוּ. פָּרַק אִין מִיָּדָם: בְּנַפְשֵׁנוּ, נָבִיא לְחַמְנוּ. מִפְּנֵי חֶרֶב הַמִּדְבָּר: עוֹרְנוּ, כְּתַנּוּר נִכְמְרוּ. מִפְּנֵי זֹלַעְפוֹת רָעַב: נָשִׁים, בְּצִיּוֹן עָנּוּ. בְּתַלַּת בְּעָרֵי יְהוּדָה: שָׂרִים, בְּיָדָם נִתְּלוּ. פְּנֵי זִקְנִים לֹא נִהַדְּרוּ: בְּחוּרִים, טְחוּן נָשָׂאוּ. וּנְעָרִים בְּעֵץ כְּשָׁלוּ: זִקְנִים, מִשְׁעַר שְׁבַתוֹ. בְּחוּרִים מְנַגֵּינְתָם: שְׁבַת, מְשׁוּשׁ לִבְנוּ. נִהַפֵּךְ לְאַבֵּל מְחוּלָנוּ: (כְּשֶׁאָמַר "נִפְלָה עֲטָרַת" וְגו', יְכוּף רֵאשׁוֹ בְּקֹרֶעַ עַד "הֲלֹכוּ בּוֹ") נִפְלָה, עֲטָרַת רֵאשֵׁנוּ. אֲוִי נָא לָנוּ כִּי חֲטָאנוּ: עַל זֶה. הָיָה דָוָה, לִבְנוּ. עַל אֱלֹהֵי חֲשָׁכוֹ עֵינֵינוּ: עַל הַר צִיּוֹן, שְׁשָׁמָם. שׁוֹעֲלִים הֲלֹכוּ בּוֹ: אֲתָה יְהוָה, לְעוֹלָם תִּשָּׁב. כְּסֵאֶךָ לְדוֹר וָדוֹר: לְמָה לְנִצָּחַת, תִּשְׁכַּחְנוּ. תַּעֲזוּבְנוּ לְאַרְךָ יָמִים: הִשִּׁיבְנוּ יְהוָה, אֱלֹהֵיךָ, וְנִשׁוּבָה. חֲדַשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם: כִּי, אִם מָאֵס מְאֹסְתָנוּ. קִצְפַּת עָלֵינוּ עַד מְאֹד: הִשִּׁיבְנוּ יְהוָה, אֱלֹהֵיךָ, וְנִשׁוּבָה. חֲדַשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:

הבט משמים וראה, מזבול קדשך ותפארתך. איך קנאתך וגבורתך, המון מעיך ורחמיך אלי התאפקו: כי אתה אבינו, כי אברהם לא ידענו וישראל לא יפירנו. אתה יהוה אבינו גאלנו מעולם שמה: למה תתענו יהוה מדרךך, תקשיח לבנו מיראתך. שוב למען עבדיך, שבטי נחלתך: למצער ידשו עם קדשך. צרינו בוססו מקדשך: ועתה יהוה אבינו אתה. אנחנו החמר ואתה יצרנו, ומעשה ידך בלנו: אל תקצר יהוה עד מאד, ואל לעד תזכר עון. הן הבט-נא עמך בלנו: ערי קדשך היו מדבר. ציון מדבר היתה, ירושלים שמה: בית קדשנו ותפארתנו, אשר הללוך אבתינו, הנה לשרפת אש. וכל מחמדינו הנה לחרבה: העל אלה תתאפק יהוה. תחשה ותעננו עד מאד:

על חומתיך ירושלים הפקדתי שמרים, כל היום וכל הלילה תמיד לא יחשו. המזכירים את יהוה, אל דמי לכם: ואל תתנו דמי לו. עד יבונן ועד ישים את ירושלים, תהלה בארץ: נשבע יהוה בימינו, ובזרוע עזו. אם אתן את דגנך עוד מאכל לאיבך. ואם ישתו בני נכר תירושך, אשר יגעת בו: כי מאספיו יאכלהו, והללו את יהוה. ומקבציו ישתהו בחצרות קדשי:

ומכאן קוראים עמו הציבור בקול רם

אתה תקום, תרחם ציון. כי עת לחננה, כי בא מועד: כי רצו עבדיך, את אבניה. ואת עפרה יחננו. בונה ירושלים יהוה. נדחי ישראל, יכנס:

תקון לאה

למנצח. משכיל לבני קרח: כאיל. תערג על אפיקי מים. בן נפשי תערג אליך, אלהים: צמאה נפשי, לאלהים, לאל חי מתי אבוא. ואראה, פני אלהים: היתה לי דמעתי, לחם, יומם ולילה. באמר אלי כל היום, איך אלהיך: אלה אזכרה, ואשפכה עלי, נפשי. כי אעבר, בסך, אודם, עד בית אלהים. בקול רנה ותודה. המון חוגג: מה תשתוחחי, נפשי, ותהמי עלי. הוחלי לאלהים, כי עוד אודנו. ישועות פניו: אלהי. עלי, נפשי תשתוחח. על בן. אזכרה, מארץ ירדן. וחרמונים, מהר מצער: תהום אל תהום קורא, לקול צנוריה. כל משפריך וגליך, עלי עברו: יומם, יצוה יהוה, חסדו. ובלילה, שירה עמי. תפלה, לאל חי: אומרה, לאל סלעי, למה שכחתני. למה קדר אלך. בלחץ אויב: ברצת, בעצמותי. חרפוני צוררי. באמרם אלי כל היום,

אֵיִה אֱלֹהֶיךָ: מִה תִּשְׁתַּחֲחִי, נַפְשִׁי, וּמִה תִּהְיֶה עֲלַי. הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים, כִּי עוֹד
אוֹדְנֶנּוּ. יִשְׁוַעַת פָּנַי, וְאֱלֹהֵי:

שְׁפִטְנֵי אֱלֹהִים, וְרִיבָה רִיבִי. מִגּוֹי לֹא חָסִיד. מֵאִישׁ מֵרָמָה וְעוֹלָה, תִּפְלֹטְנִי: כִּי
אֶתָּה, אֱלֹהֵי מְעוּזַי, לָמָּה זָנַחְתָּנִי. לָמָּה קָדַר אֶתְהַלֵּךְ. בְּלַחֲזֵי אוֹיֵב: שְׁלַח אוֹרֶךְ
וְאַמְתָּךְ, הִמָּה יִנְחֹנֵנִי. יִבְיֹאוּנִי אֶל הַר קִדְשֶׁךָ, וְאֶל מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ: וְאִבּוֹאָה, אֶל
מִזְבֵּחַ אֱלֹהִים. אֶל אֵל, שְׁמַחַת גִּילִי. וְאוֹדֶךָ בְּכִנּוּר. אֱלֹהִים אֱלֹהֵי: מִה
תִּשְׁתַּחֲחִי, נַפְשִׁי, וּמִה תִּהְיֶה עֲלַי. הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים, כִּי עוֹד אוֹדְנֶנּוּ. יִשְׁוַעַת
פָּנַי, וְאֱלֹהֵי:

בימים שאין אומרים בהם תחנון ידלג מזמור זה

לְמַנְצַחַת. מִזְמוֹר לְדָוִד: יַעֲנֶה יְהוָה, בְּיוֹם צָרָה. יִשְׁגְּבֶךָ, שָׁם, אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: יִשְׁלַח
עֲזָרְךָ מִקִּדְשׁ. וּמְצִיּוֹן, יִסְעֶדְךָ: יִזְכֹּר כָּל מִנְחֹתֶךָ. וְעוֹלֹתֶיךָ יִדְשֶׁנָּה, סֵלָה: יִתֵּן לָךְ
כִּלְבֵּבְךָ. וְכָל עֲצָתְךָ יִמְלֵא: גִּרְנָנָה, בִּישׁוּעֹתֶיךָ. וּבִשְׁם אֱלֹהֵינוּ נִדְגַל. יִמְלֵא יְהוָה,
כָּל מִשְׁאֲלוֹתֶיךָ: עֲתָה יִדְעֵתִי. כִּי הוֹשִׁיעַ, יְהוָה, מְשִׁיחוֹ. יַעֲנֶהוּ, מְשִׁמֵי קִדְשׁוֹ.
בְּגִבּוֹרֹת, יִשַׁע יְמִינוֹ: אֵלֶּה בָּרֶכֶב, וְאֵלֶּה בְּסוּסִים. וְאַנְחֵנוּ, בְּשֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ,
נִזְכִּיר: הִמָּה, פָּרְעוֹ וְנִפְלֹו. וְאַנְחֵנוּ קַמְנוּ, וְנִתְעוֹדֵד: יְהוָה הוֹשִׁיעָה. הַמְּלֶךְ,
יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קְרָאנוּ:

לְדָוִד, מִזְמוֹר. לִיהוָה, הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהָ. תִּבְלַל, וַיִּשְׁבִּי בָּהּ: כִּי הוּא, עַל יָמִים
יִסְדָּה. וְעַל גְּהָרוֹת, יִכּוֹנְנֶנָּה: מִי יַעֲלֶה בְּהַר יְהוָה. וּמִי יִקּוּם, בְּמִקּוֹם קִדְשׁוֹ: נָקִי
כַּפַּיִם, וּבֵר לֵבָב. אֲשֶׁר, לֹא נָשָׂא לְשׂוֹא, נַפְשִׁי. וְלֹא נִשְׁבַּע, לְמִרְמָה: יִשָּׂא
בְּרָכָה, מֵאֵת יְהוָה. וְצַדִּיקָהּ, מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה, דוֹר דִּדְשׁוֹ. מִבְּקִשֵׁי פָּנֶיךָ יַעֲקֹב,
סֵלָה: שָׂאוּ שְׁעָרִים, רְאשֵׁיכֶם. וְהִנְשֵׂאוּ, פֶּתַח עוֹלָם. וַיָּבֹאוּ, מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי
זֶה, מֶלֶךְ הַכְּבוֹד. יְהוָה, עֲזוֹז וְגִבּוֹר. יְהוָה, גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שָׂאוּ שְׁעָרִים,
רְאשֵׁיכֶם. וּשְׂאוּ, פֶּתַח עוֹלָם. וַיָּבֹאוּ, מֶלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי הוּא זֶה, מֶלֶךְ הַכְּבוֹד.
יְהוָה עֲבָאוֹת. הוּא מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, סֵלָה:

לְמַנְצַחַת בְּנִגְיֵנַת. מִזְמוֹר שִׁיר: אֱלֹהִים. יַחֲנֵנוּ וַיְבָרְכֵנוּ. יָאֵר פָּנָיו אֶתְנוּ, סֵלָה:
לְדַעַת בְּאָרֶץ, דְּרָכָה. בְּכָל גּוֹיִם, יִשְׁוַעַתְךָ: יוֹדוּךָ עַמִּים, אֱלֹהִים. יוֹדוּךָ, עַמִּים
כָּלֵם: יִשְׁמְחוּ וַיִּרְנְנוּ, לְאֲמִים. כִּי תִשְׁפֹּט עַמִּים, מִיִּשְׂרָאֵל. וּלְאֲמִים, בְּאָרֶץ תִּנְחַם,
סֵלָה: יוֹדוּךָ עַמִּים, אֱלֹהִים. יוֹדוּךָ, עַמִּים כָּלֵם: אָרֶץ, נִתְּנָה יְבוּלָהּ. יְבָרְכֵנוּ,
אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ: יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים. וַיִּירָאוּ אוֹתוֹ, כָּל אֲפִסֵי אָרֶץ:

הַלְלוּיָהּ, אוֹדָה יְהוָה בְּכָל לֵבָב. בְּסוֹד יִשְׂרָאֵל, וְעֵדָה: גְּדֹלִים, מַעֲשֵׂי יְהוָה.
דְּרוֹשִׁים, לְכָל חֲפְצֵיהֶם: הוֹד וְהָדָר פִּעְלוֹ. וְצַדִּיקָתוֹ, עֲמֶדֶת לְעַד: זָכֹר עֲשֵׂה,

לְנַפְלְאוֹתָיו. חֲנוּן וְרַחוּם, יְהוָה: טָרַף, נָתַן לִירָאֵיו. יִזְכֹּר לְעוֹלָם, בְּרִיתוֹ: כַּחַ
מַעֲשָׂיו, הַגִּיד לְעַמּוֹ. לָתֵת לָהֶם, נַחֲלַת גּוֹיִם: מַעֲשֵׂי יָדָיו, אֲמַת וּמִשְׁפָּט.
נְאֻמִּים, כָּל פְּקוּדָיו: סְמוּכִים לָעֵד, לְעוֹלָם. עֲשׂוּיִם, בְּאֲמַת וַיִּשָּׂר: פְּדוּת, שָׁלַח
לְעַמּוֹ. עֲזָה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ. קְדוּשׁ וְנוֹרָא, שְׁמוֹ: רֵאשִׁית חֲכָמָה, יֵרָאֵת יְהוָה.
שָׁכַל טוֹב, לְכָל עֲשִׂיהֶם. תְּהַלְתּוּ, עֲמֻדַת לָעֵד:

לְמִנְעֵחַ. מִזְמוֹר לְדָוִד: בָּבוֹא אֵלָיו, נָתַן הַנְּבִיא. כַּאֲשֶׁר בָּא, אֶל בֵּת-שָׁבַע: חֲנָנִי
אֱלֹהִים, כַּחֲסֻדָּךְ. כָּרַב רַחֲמֶיךָ, מִחַה פְּשָׁעֵי: הָרַב, כַּפְּסֵנִי מִעֲוֹנָי. וּמַחֲטָאתִי
טַהֲרֵנִי: כִּי פְשָׁעִי, אָנִי אֲדַע. וְחַטָּאתִי נִגְדִי, תְּמִיד: לֵךְ לְבַדָּךְ, חַטָּאתִי, וְהָרַע
בְּעֵינֶיךָ, עֲשִׂיתִי. לְמַעַן, תַּצְדִּיק בְּדַבְּרֶךָ. תִּזְכֶּה בְּשִׁפְטֶךָ: הֵן בְּעֵינֵי חוֹלְלֹתַי.
וּבַחֲטָא, יַחַמְתֵּנִי אֲמִי: הֵן אֲמַת, חֲפַצַּת בְּטָחוֹת. וּבַסֶּתֶם, חֲכָמָה תּוֹדִיעֵנִי:
תַּחֲטָאנִי בְּאִזּוֹב, וְאֶטְהַר. תִּכְבֹּסֵנִי, וּמְשַׁלֵּג אֲלַבִּיּוֹן: תִּשְׁמִיעֵנִי, שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה.
תִּגְלַנָּה, עֲצָמוֹת דְּכִיתָ: הַסִּתַּר פְּנֵיךָ, מִיַּחֲטָאֵי. וְכָל עֲוֹנֹתַי, מִיַּחַה: יָב טָהוֹר,
בָּרָא לִי אֱלֹהִים. וְרוּחַ נְכוֹן, חִדַּשׁ בְּקִרְבִּי: אֵל תִּשְׁלִיכֵנִי מִלְּפָנֶיךָ. וְרוּחַ קְדוֹשְׁךָ,
אֵל תִּקַּח מִמֶּנִּי: הִשִּׁיבָה לִי, שִׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ. וְרוּחַ נְדִיבָה, תִּסְמְכֵנִי: אֲלַמְּדָה
פְּשָׁעִים, וְדַרְכֶיךָ. וְחַטָּאִים, אֵלֶיךָ יָשׁוּבוּ: הַעֲלֵנִי מִדְּמִים, אֱלֹהִים. אֱלֹהֵי
תְּשׁוּעָתִי. תִּרְנֹן לְשׁוֹנֵי, צַדִּיקְתֶּךָ: אֲדַנִּי, שִׁפְתֵי תִפְתָּח. וּפִי, יִגִּיד תְּהַלְתֶּךָ: כִּי,
לֹא תַחֲפֹץ זַבַּח, וְאַתְנָה. עוֹלָה, לֹא תִרְצֶה: זִבְחֵי אֱלֹהִים, רוּחַ נְשִׁבָרָה. יָב
נְשִׁבָר וְנִדְפָה. אֱלֹהִים, לֹא תִבְזֶה: הִיטִיבָה בְּרַצוֹנְךָ, אֶת צִיּוֹן. תִּבְנֶה, חוֹמוֹת
יְרוּשָׁלַם: אֲזוּ תַחֲפֹץ זִבְחֵי צְדָקָה, עוֹלָה וְכֹלִיל. אֲזוּ יַעֲלוּ עַל מִזְבֵּחֶךָ, פָּרִים:

בימים שאין אומרים תקון רחל ידלג פסוק "עד אנה" ויאמר "תקום" וכו'.

עד אנה בכיה בציון. מספד, בירושלים:
תקום תרחם ציון. תבנה חומות, ירושלים:

ואומר ש"צ מלך רחמן וכו'.

מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמִטִּיב הַדֶּרֶשׁ לָנוּ. שׁוּבָה עָלֵינוּ בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ.
בְּגִלְל אֲבוֹתֵינוּ, שְׁעָשׂוּ אֶת רַצוֹנְךָ. בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבַתְּחִלָּה. וְכוּנֵן מִקְדָּשְׁךָ, עַל
מְכוּנֹנוּ. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ, וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוּנֵנוּ. וְהִשֵּׁב יִשְׂרָאֵל אֶל נְוָהוּ, כַּהֲנִים
לְעַבּוֹדְתֶם, וְלוֹיִם לְדוּכָנָם, וְיִשְׂרָאֵל לְמַעֲמָדָם. וְאַרְמוֹן, עַל מִשְׁפָּטוֹ יֵשֵׁב. יְהִי
רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ. שִׁתְּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיִם,
וּתְקַבֵּץ פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם. וּנְפֻצוֹתֵינוּ כְּנוֹס, מִיַּרְפְּתֵי אֶרֶץ. וְהִבִּיאֵנוּ לְצִיּוֹן
עֵירְךָ בְּרָנָה. וְלִירוּשָׁלַם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ, בְּשִׁמְחַת עוֹלָם. וְשֵׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת
קַרְבָּנוֹת חוֹבְתָנוּ, תְּמִידִין כְּסֻדְרָן. וּמוֹסָפִין, כְּהַלְכָתוֹן:

ואומרים כל הציבור מזמור זה על נחמת ירושלים תובב"א אכ"ר

שִׁיר, הַמְעֵלוֹת. בְּשׁוּב יְהוָה, אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן. הֲיִינוּ, כְּחֻלְמִים: אֲזַי מֵלֵא שְׁחֹק,
פִּינוּ, וּלְשׁוֹנֵנוּ רָנָה. אֲזַי, יֵאמְרוּ בְּגוֹיִם. הַגִּדִּיל יְהוָה, לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהֵי: הַגִּדִּיל
יְהוָה, לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ. הֲיִינוּ שְׂמִיחִים: שׁוּבָה יְהוָה, אֶת שְׁבִיתָנוּ. כַּאֲפִיקִים בְּנִגְבִּי:
הַזְרְעִים בְּדַמְעָה. בְּרָנָה יִקְצְרוּ: הַלֹּךְ יֵלֵךְ, וּבָכָה, נִשְׂא מִשֶּׁךְ הַזְרַע. בֹּא יְבֵא
בְרָנָה. נִשְׂא, אֱלֹמֹתָיו:

כתב החיד"א ב"מורה באצבע" סימן ב': אחר תקון חצות המסודר מרבינו האר"י זצ"ל, בסוף הקינות יאמר: אוי לי על גלות השכינה, אוי לי על חרבן ביהמ"ק, אוי לי על שריפת התורה, אוי לי על הריגת הצדיקים, אוי לי על חילול שמו הגדול ותורתו. אוי לי כי גבר אויב, אוי לי על צער כל העולמות, אוי לי על צער האבות הקדושים והאמהות הקדושות, אוי לי על צער הנביאים והחסידים והצדיקים אשר בג"ע, אוי לי על צערו של משיח, עונותינו הטו אלה ופשעינו האריכו קיצנו וחטאתינו מנעו הטוב ממנו, אוי להם לפנים שגלו מעל שלחן אביהם זה כמה אורך ימים ושנים רבים ורעים, כל דור שלא נבנה ביהמ"ק בימיו כאלו נחרב בימיו.

יהי רצון מלפני אבינו שבשמים שנזכה לראות בבנינה של ירושלים חברים מוצלים מוצלחים
 כבתחילה אכ"ר

הַמָּאֵס מְאִסְתָּ אֶת יְהוּדָה. אִם בְּצִיּוֹן גִּעְלָה נַפְשָׁךְ, מִדּוּעַ הִפִּיתָנוּ וְאִין לָנוּ מִרְפָּא. קוּה לְשָׁלוֹם וְאִין טוֹב, וְלָעֵת מִרְפָּא וְהִנֵּה בְּעַתָּה: יָדַעְנוּ יְהוָה רִשְׁעֵנוּ עוֹן אָבוֹתֵינוּ. כִּי חָטְאנוּ לָךְ: אֵל תִּנְאַץ לְמַעַן שְׁמֶךָ, אֵל תִּנְבֵּל כְּבוֹדְךָ. זָכַר אֵל תִּפְרַר בְּרִיתְךָ אֲתָנוּ: כֹּה אָמַר יְהוָה קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע נְהִי בְּכִי תַמְרוּרִים רָחַל מִבִּכָּה עַל-בְּנֵיהָ. מֵאַנָּה לְהִנָּחַם עַל בְּנֵיהָ כִּי אֵינָנוּ: יְהוָה מִמְרוֹם יִשָּׂא וּמִמְעוֹן קָדְשׁוֹ יִתֵּן קוֹלוֹ שָׂאג יִשָּׂאג עַל גְּוָהוּ: וַיִּקְרָא אֲדָנִי אֱלֹהִים צְבָאוֹת בַּיּוֹם הַהוּא. לְבַכִּי וּלְמִסְפָּד וּלְקִרְחָה וּלְחִגּוֹר שָׁק: עַל אֵלֶּה אָנִי בּוֹכֶיָה עֵינֵי עֵינֵי יִרְדָּה מַיִם, כִּי רָחַק מִפְּנֵי מִנְחָם מִשִּׁיב נַפְשִׁי. הָיוּ בְנֵי שׁוּמְמַיִם, כִּי גָבַר אוֹיֵב: עַל שֶׁבַר בַּת-עַמִּי הַשְּׁבַרְתִּי. קִדְרַתִּי שָׁמָּה הִחְזִיקְתָּנִי: מִי-יִתֵּן רֹאשִׁי מַיִם וְעֵינֵי מִקּוֹר דְּמִעָה. וְאַבְכָּה יוֹמָם וְלַיְלָה, אֶת חֲלָלֵי בַת עַמִּי: אֲלַבִּישׁ שָׂמִים קִדְרוֹת. וְשָׁק אָשִׁים כְּסוּתָם: הֵן אֲרָאֲלָם צָעֲקוֹ חוֹצָה. מִלְּאֲכֵי שָׁלוֹם מִרַ יבְכִיּוֹן: